15/02/2021

Να δεχόμαστε με χαρά την αδικία

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Βρέ παιδιά, έχετε λίγη εμπιστοσύνη στον Χριστό! ‘Όλα όσα παραχωρεί και μας βρίσκουν, για το καλό μας το κάνει! Κι αν δεν δει ότι θα βγει κάτι καλό, δεν επιτρέπει τίποτα το άσχημο!

Ξέρει ο Θεός. Έχει πρόνοια για το πλάσμα Του.” Άμα κάνη κανείς υπομονή, έρχονται τα πράγματα στην θέση τους. Τα οικονομάει ο Θεός. Χρειάζεται όμως υπομονή χωρίς λογική. Αφού ο Θεός βλέπει, παρακολουθεί, να παραδίνεται εν λευκώ στον Θεό. Βλέπεις, ο Ιωσήφ (Γεν 37,20) δεν μίλησε, όταν τον πούλησαν οι αδελφοί του για δούλο. Μπορούσε να πη: “Είμαι αδελφός τους”. Δεν μίλησε όμως, και μετά μίλησε ο Θεός και τον έκανε βασιλιά. Άμα όμως κανείς δεν κάνη υπομονή, είναι βάσανο.

Έχω δει ψυχές που αδικήθηκαν, αλλά υπέμειναν την αδικία με καλούς λογισμούς και τους έλουσε η Χάρις σ’ αυτήν την ζωή.

Αν σκεφτόμασταν ότι ο πιο αδικημένος είναι ο Χριστός, θα δεχόμασταν με χαρά

την αδικία. Όταν δέχεσαι την αδικία και δικαιολογείς τον πλησίον σου, δέχεσαι τον πολυαδικιμένο Χριστό στην καρδιά σου. Τότε ο Χριστός μένει με το ενοικιοστάσιο μέσα σου και σε γεμίζει με ειρήνη και αγαλλίαση. Για δοκιμάστε, βρε παιδιά, να ζήσετε αυτήν την χαρά!

Να μάθετε να χαίρεσθε με αυτήν την πνευματική χαρά, όχι με την κοσμική. Πάσχα θα έχετε τότε κάθε μέρα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από την χαρά πού νιώθεις, όταν δέχεσαι την αδικία.

Γι΄ αυτό οι αδικημένοι είναι τα πιο αγαπημένα παιδιά του Θεού. Γιατί ως αδικημένοι έχουν στην καρδιά τους τον αδικημένο Χριστό και αγάλλονται στην εξορία και στην φυλακή σαν να βρίσκωνται στον Παράδεισο, διότι, όπου Χριστός εκεί Παράδεισος.

Τις δοκιμασίες να τις δεχόμαστε με υπομονή, χωρίς στενοχώρια, σαν ευλογία του Θεού. Όταν κάποιος μας αδικεί, πρέπει να χαιρόμαστε και να θεωρούμε αυτόν που μας αδικεί μεγάλο ευεργέτη. Διότι γίνεται αιτία αποταμιεύσεως μας στην άλλη ζωή. Με τις δοκιμασίες που επιτρέπει ο Θεός μας κάνει να ετοιμαζόμαστε για την ουράνια βασιλεία Του, έχοντας στο χέρι του το διαβατήριο των δοκιμασιών.

Όταν συκοφαντηθούμε ή αδικηθούμε είτε από επιπόλαιους είτε από πονηρούς ανθρώπους, που έχουν κακότητα και διαστρέφουν και την αλήθεια, εάν μπορούμε, καλά είναι να μη θέλουμε να δικαιωθούμε, όταν η αδικία αφορά μόνον το άτομό μας.

Ας συνεχίζουν οι άνθρωποι που έχουν ως τυπικό να κρίνουν και να κατακρίνουν, να μας αδικούν, γιατί συνέχεια με τον τρόπο τους αυτόν μας ετοιμάζουν χρυσά στεφάνια για την αληθινή ζωή. Φυσικά, όσοι είναι κοντά στον Θεό ποτέ δεν καταριούνται, γιατί δεν έχουν κακότητα αλλά όλο καλωσύνη και ό,τι κακό κι αν πετάξη κανείς σ' αυτούς τους αγιασμένους ανθρώπους αγιάζεται, και αισθάνονται μεγάλη, κρυφή χαρά.

Ο άνθρωπος ,αν θέλη να μη βασανίζεται, πρέπει να πιστέψη στο «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν», που είπε ο Χριστός. Να απελπισθή δηλαδή από τον εαυτό του με την καλή έννοια και να πιστέψη στην δύναμη του Θεού. Όταν κανείς απελπισθή με την καλή έννοια από τον εαυτό του ,τότε βρίσκει τον Θεό.

«Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι »...Δεν αφήνουμε το Θεό νοικοκύρη να μας κυβερνάει• γι' αυτό ταλαιπωρούμαστε. Πρέπει να αφήσουμε εν λευκώ τον εαυτό μας και το μέλλον μας στη Θεία Πρόνοια, στο θείο θέλημα, και ο Θεός θα μας φροντίσει. Να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Ας αναθέσουμε τον εαυτό μας, τα παιδιά μας, την οικογένειά μας, την ζωή μας ολόκληρη στον Χριστό ο οποίος σαν Θεός που είναι μπορεί να μας περάσει μέσα από την φωτιά και την τρικυμία χωρίς να πάθουμε το παραμικρό.

Ο Καλός Θεός όλα θα τα οικονομήση με τον καλύτερο τρόπο, αλλά χρειάζεται πολλή υπομονή και προσοχή, γιατί πολλές φορές, με το να βιάζωνται οι άνθρωποι να ξεμπλέξουν τα κουβάρια, τα μπλέκουν περισσότερο. Ο Θεός με υπομονή τα ξεμπλέκει.

Δεν είναι τίποτε δύσκολο για τον Θεό ούτε για έναν Άγιο. Το εμπόδιο σ' εμάς τους ανθρώπους είναι η ολιγοπιστία, με την οποία εμποδίζουμε τις μεγάλες θείες δυνάμεις να μας πλησιάσουν.

Και ενώ υπάρχει τόσο μεγάλη δύναμη δίπλα μας, εμείς, επειδή υπάρχει μέσα μας σε μεγάλο βαθμό το ανθρώπινο στοιχείο, δεν μπορούμε να καταλάβουμε το θείο, που ξεπερνάει όλου του κόσμου τις ανθρώπινες δυνάμεις, γιατί οι θείες δυνάμεις είναι παντοδύναμες.

Καθόμαστε πολλές φορές άδικα, ώρες ολόκληρες, για να βρούμε μόνοι μας λύση σε ένα θέμα, χρησιμοποιώντας όλη την απειρία μας.

Το κεφάλι μας γίνεται κουδούνι, τα μάτια μας τσούζουν, ο ύπνος δεν μας πιάνει, γιατί μας έχει πιάσει το ταγκαλάκι με επίμονες σκέψεις.

Τελικά βρίσκουμε μία λύση, αλλά μετά ο Θεός μας βρίσκει άλλη, καλύτερη λύση, που δεν την είχαμε σκεφθή εμείς, και μας μένουν ο πονοκέφαλος και τα ξενύχτια. Όσο και αν είναι σωστή η δική μας σκέψη, όταν δεν είναι ο Θεός μπροστά, το κεφάλι κουράζεται και έρχεται πονοκέφαλος, ενώ η προσευχή με την εμπιστοσύνη στον Θεό ξεκουράζει.

Γι' αυτό ας αφήνουμε με εμπιστοσύνη στον Θεό τα δυσκολοκατόρθωτα ανθρωπίνως και να μη στηριζώμαστε στις δικές μας ανθρώπινες προσπάθειες, και Εκείνος θα κάνη ο,τι είναι καλύτερο.

Όσοι πονάνε πολύ και για την σωτηρία όλου του κόσμου και βοηθάνε με τον τρόπο τους (αγωνιζόμενοι) και εμπιστεύονται τον εαυτό τους ταπεινά στα χέρια του Θεού, αυτοί νιώθουν και την μεγαλύτερη χαρά του κόσμου, και η ζωή τους τότε είναι μια συνεχής δοξολογία, γιατί φτερουγίζουν εσωτερικά σαν άγγελοι, δοξολογώντας μέρα-νύχτα τον Θεό.

Οι φιλότιμοι, επειδή κινούνται στον ουράνιο χώρο της δοξολογίας, δέχονται με χαρά και τις δοκιμασίες και δοξάζουν τον Θεό και για αυτές, όπως και για τις

ευλογίες, και δέχονται συνέχεια την ευλογία του Θεού από όλα και λιώνουν εσωτερικά τότε από ευγνωμοσύνη στο Θεό, την οποία δηλώνουν με κάθε πνευματικό τρόπο, σαν παιδιά του Θεού.

Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης